

MARIUSZ STANIK

Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie

UWAGI DO WYKŁADNI ART. 19 UST. 1 USTAWY
O KINEMATOGRAFII

I. WSTĘP

Z dniem 1 stycznia 2006 r. weszła w życie ustawa o kinematografii z dnia 30 czerwca 2005 r.¹ (dalej: „Ustawa o kinematografii”). Jednym z głównych celów przedmiotowej ustawy było stworzenie systemu pozabudżetowego finansowania kinematografii w Polsce.² Cel ten został zrealizowany dwutorowo. Z jednej strony poprzez wskazanie w art. 18 ust. 1 przedmiotowej ustawy źródeł przychodów Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej (dalej: „PISF” lub „Instytut”), takich jak dotacje podmiotowe z budżetu państwa, darowizny, spadki i zapisy, przychody z majątku PISF, a przede wszystkim wpłaty, o których mowa w art. 19 ust. 1-5, 6 i 7 Ustawy o kinematografii. Z drugiej natomiast strony poprzez nałożenie w przepisach art. 19 ust. 1-7 analizowanej ustawy, na określone (związane z branżą kinematograficzną) podmioty, obowiązku wpłat na rzecz PISF w wysokości 1,5% przychodów tych podmiotów. Abstrahując w tym miejscu od kwestii kwalifikacji prawnej „wpłaty”, o której mowa w przepisach art. 19 ust. 1-7 Ustawy o kinematografii, jako w rzeczywistości publicznoprawnej,

¹ Ustawa z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz.U. Nr 132, poz. 1111).

² Por. wypowiedzi posłów sejmowej Komisji Kultury i Środków Przekazu zawarte w biuletynie nr 4308/IV z dnia 9 marca 2005 r.

przymusowej i bezzwrotnej daniny na rzecz państwa (o której mowa w art. 217 Konstytucji RP)³ wskazać trzeba, że wpłaty na rzecz Instytutu zobowiązani są dokonywać:

- podmioty prowadzące kina;
- podmioty prowadzące dystrybucję nośników z nagraniem na nich filmami;
- nadawcy programów telewizyjnych;
- operatorzy platformy cyfrowej;
- operatorzy telewizji kablowej;
- podmioty kontrolowane przez wyżej wymienione; oraz
- publiczny nadawca telewizyjny.

W praktyce jednak, na gruncie przepisów nakładających na wyżej wymienione podmioty obowiązek wpłat na rzecz Instytutu, powstało kilka zagadnień problematycznych. Jednym z nich stał się spór pomiędzy podmiotami prowadzącymi kina a podmiotami prowadzącymi dystrybucję filmów wyświetlanych w tych kinach, a dotyczący wykładni przepisu art. 19 ust. 1 Ustawy o kinematografii. Niniejszy artykuł ma na celu dokonanie analizy przedmiotowego przepisu w kontekście zapadłego w ubiegłym roku prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, rozstrzygającego spór w tej sprawie, jaki toczył się pomiędzy jednym z największych dystrybutorów filmów w Polsce a jedną z największych sieci kinowych w kraju (jak też posiłkowo w kontekście stenogramów z prac nad Ustawą o kinematografii oraz stanowiska samego Instytutu).

II. UWAGI OGÓLNE – PRZEDMIOT SPORU

Spór, jaki od 2006 r. toczył się pomiędzy dystrybutorami a podmiotami prowadzącymi kina dotyczył wykładni przepisu art. 19 ust. 1 Ustawy o kinematografii. Zgodnie z tymże przepisem „Podmiot prowadzący kino dokonuje wpłaty na rzecz Instytutu w wysokości 1,5%

³ Por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 października 2006 r., sygn. K 12/06 (w tym w szczególności uzasadnienie wniosku Rzecznika Prawa Obywatelskich); Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze zm.).

przychodu uzyskanego z tytułu wyświetlania filmów i reklam w kinie, przed podziałem z podmiotem prowadzącym dystrybucję”. Nie ulega wątpliwości, że przedmiotowy przepis wskazuje na podmioty prowadzące kina, jako na wyłącznie zobowiązanych do dokonywania wpłat na rzecz Instytutu. Niemniej jednak w ocenie części podmiotów prowadzących kina przepis ten wskazuje co prawda te podmioty jako wyłącznych płatników daniny na rzecz PISF, ale wynika z niego również, że obowiązek partycypowania w finansowaniu tej wpłaty nałożony jest w równym stopniu również na dystrybutorów filmów. Prezentowana przez „kiniarzy” wykładnia przepisu art. 19 ust. 1 Ustawy o kinematografii uzasadniana jest m.in. „intencją ustawodawcy”⁴ oraz niejednolitym w tym zakresie stanowiskiem samego Instytutu⁵.

⁴ Zob. stenogram z posiedzenia sejmowej Komisji Kultury i Środków Przekazu zawarty w biuletynie nr 4308/IV z dnia 9 marca 2005 r., w tym przede wszystkim wypowiedź posłanki Iwony Śledzińskiej-Katarasińskiej: „(...) zastanawiam się nad zapisem, który pozwoliłoby owe 2 proc. [taka była pierwotnie planowana wysokość opłaty na rzecz PISF] solidarnie dzielić z dystrybutorami. (...) Niestety, nie mam pomysłu stosownego zapisu, ale chodzi mi o solidarne łożenie” oraz odpowiedź sekretarz stanu w Ministerstwie Kultury Agnieszki Odorowicz: „Dokładnie taka była intencja zapisu podkomisji. Obciążenie w wysokości 2 proc. przychodu z tytułu wyświetlania filmów i reklam w kinie jest obciążeniem solidarnym (...)”.

⁵ Zob. Stanowisko Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej w sprawie płatności na rzecz Instytutu, uregulowanych w art. 19 ust. 1 i 2 ustaw o kinematografii i wzajemnych rozliczeń pomiędzy podmiotami prowadzącymi kina a dystrybutorami z dnia 2 lutego 2006 r., opublikowane na stronach internetowych PISF, w którym czytamy m.in., że: „Podmiot prowadzący kino jest jedynym podmiotem zobowiązanym do bezpośredniego i fizycznego wpłacania na rzecz Instytutu kwoty 1,5% przychodu uzyskanego z tytułu wyświetlania filmów i reklam w kinie”, przy czym „Podstawą obliczenia wpłaty na rzecz Instytutu jest wartość netto (bez podatku VAT) całego przychodu uzyskanego z tytułu wyświetlania filmów i reklam w kinie, przez podmiot je prowadzący”. Co istotne, w przywołanym stanowisku PISF czytamy również, że „Ustalenie zasad rozliczania między dystrybutorem a podmiotem prowadzącym kino z tytułu kwoty wpłaconej przez tego ostatniego na rzecz Instytutu od części przychodu przypadającej po podziale dystrybutorowi, ustawodawca pozostawia swobodzie gospodarczej stron”. Podkreślić jednak trzeba, że wydanie przez Instytut wskazanego powyżej oficjalnego stanowiska nie przeszkodziło w formułowaniu przez PISF w szeregu pism kierowanych do podmiotów prowadzących kina stanowiska, zgodnie z którym: „Zobowiązanie do dokonywania wpłat na rzecz Instytutu określonych art. 19

Z zapisów prac sejmowej Komisji Kultury i Środków Przekazu podmioty prowadzące kina wywodzą, że intencją ustawodawcy było, aby na rozwój polskiej kinematografii łożyli zarówno „kiniarze”, jak i dystrybutorzy, a finansowanie wpłaty, o której mowa w art. 19 ust. 1 Ustawy o kinematografii obciąża oba te podmioty w równym stopniu, przy czym podmioty prowadzące kina są jedynie wyłącznymi płatnikami przedmiotowej daniny publicznej. Natomiast wyrażane przez PISF stanowisko dotyczące wykładni przepisu art. 19 ust. 1 Ustawy o kinematografii jest wewnątrznie sprzeczne. Z jednej strony Instytut twierdzi bowiem, że przedmiotowy przepis nakładając (wyłącznie na podmioty prowadzące kina) obowiązek fizycznego dokonywania wpłat z tytułu wyświetlania filmów i reklam w kinie wskazuje równocześnie podstawę obliczenia tej wpłaty, a ustalenie zasad rozliczania tej wpłaty z dystrybutorem pozostawia swobodzie gospodarczej stron, a z drugiej twierdzi, iż ten sam przepis nakłada na dystrybutorów oraz podmioty prowadzące kino solidarny obowiązek partycypowania w finansowaniu przedmiotowej wpłaty na rzecz Instytutu.

III. STANOWISKO JUDYKATURY

Wskutek rozbieżności wykładni przepisu art. 19 ust. 1 Ustawy o kinematografii dokonywanej przez dystrybutorów i podmioty prowadzące kina (a przede wszystkim wskutek konsekwentnego pomniejszania przez podmioty prowadzące kina wynikających z umów dystrybucyjnych wynagrodzeń dystrybutorów) w 2008 wszczęty został spór sądowy, którego rozstrzygnięcie sprowadzało się w zasadzie do dokonania przez Sąd interpretacji przedmiotowego przepisu. Sądy obu instancji przyznały w tym sporze racje dystrybutorowi uznając, że jedynym

ust. 1 uk [Ustawy o kinematografii] ma charakter solidarny.... Podmiot prowadzący kino fizycznie/technicznie dokonuje wpłaty – jest płatnikiem, ale nie jest jedynym podatnikiem objętym obowiązkiem para podatkowym określonym w art. 19 ust. 1 uk. Podatnikami są: kino i dystrybutor”, a „Dystrybutor zgodnie z intencją ustawodawcy współuczestniczy w obowiązku płatniczym na rzecz Instytutu, jednak nie dokonuje wpłaty bezpośrednio”.

podmiotem, który został przez ustawodawcę obciążony w całości opłatą na rzecz PISF jest podmiot prowadzący kino.

W uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji⁶ Sąd Okręgowy w Warszawie wskazał m.in., że pozwany podmiot prowadzący kino wyprowadza z brzmienia przepisu art. 19 ust. 1 Ustawy o kinematografii tezę, że „owa opłata winna obciążać również dystrybutora, bo wysokość tej wpłaty ustalana jest od przychodu przed podziałem”. „W ocenie Sądu Okręgowego takiej interpretacji, a tym samym istnienia ustawowego obowiązku partycypowania w owej opłacie przez dystrybutora filmu nie można wywodzić z brzmienia w/w przepisu. Ustalenie wysokości owej opłaty (od przychodu przed podziałem) to tylko sposób wyliczenia. W przepisie tym nie ma mowy o obciążaniu dystrybutora filmu jakkolwiek częścią opłaty z tego tytułu. Jeżeli ustawodawca, w państwie prawa, nakłada na jakikolwiek podmiot funkcjonujący w obrocie (prawnym, gospodarczym) jakikolwiek obowiązek to winien to w przepisie wyraźnie określić. W omawianym przepisie taki obowiązek nałożony został na podmiot prowadzący kino, nie ma tu mowy o tym, że „podmiot prowadzący kino i dystrybutor filmu dokonują wpłaty 1,5% należnego im przychodu uzyskanego...”, co oczywiście stanowiłoby podstawę do obciążenia owym 1,5% zarówno przychodu, po podziale, uzyskanego przez pozwanego jako prowadzącego kino jak też powoda, jako prowadzącego dystrybucję. Skoro z takiego jaki jest zapisany brzmienia art. 19 ust. 1 w/w ustawy nie wynika, aby powód [tj. dystrybutor] obowiązany był do dokonywania, w jakiegokolwiek części, owej 1,5% wpłaty, to nie można też – w oparciu o brzmienie owego przepisu (sformułowanie „przed podziałem”) wyprowadzać twierdzenia, że część tej wpłaty pozwany [tj. podmiot prowadzący kino] dokonuje za powoda [tj. dystrybutora]. Fakt, że na jedną stronę stosunku zobowiązaniowego nałożony został, mocą ustawy, obowiązek uiszczania jakiegokolwiek daniny publicznej nie oznacza, że automatycznie, niejako, z mocy prawa, ta strona ma z kolei prawo domagać się od drugiej strony partycypowania w tym wydatku (wpłacie tej daniny publicznej)”.

⁶ Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie, XVI Wydział Gospodarczy, z dnia 11 września 2009 r., sygn. akt XVI GC 409/08, niepubl.

Co istotne, Sąd Okręgowy odnosząc się do stanowiska posłów z sejmowej Komisji Kultury i Środków Przekazu oraz stanowiska PISF stwierdził, że „powyższe stanowiska nie są wiążące dla Sądu a wypowiedzi członków sejmowej Komisji Kultury i Środków Przekazu nie stanowią wykładni autentycznej przepisu”.

Co ciekawe, Sąd Okręgowy wskazał również, że „spór niniejszy przypomina spory, jakie po transformacji systemowej i wprowadzeniu podatku VAT pojawiły się między przedsiębiorcami, co do tego, czy w/w podatek ulega niejako automatycznemu doliczeniu. Te spory już się zakończyły i przedsiębiorcy – w zawieranych umowach – ustalają, że podatek VAT wchodzi w ustaloną cenę (zapis „kwota + VAT”, lub – w przypadku cen ryczałtowych używając określenia „brutto”, co oznacza, że ustalona cena ryczałtowa mieści podatek VAT) mając świadomość, że jeśli tego nie uzgodnią, uprawniony do zapłaty nie może domagać się zapłaty przez zobowiązanego owego podatku VAT, który to podatek uprawniony do zapłaty płaci na rzecz Skarbu Państwa”. W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że ewentualne kwestie dotyczące wspólnego pokrywania wpłaty na rzecz PISF, o której mowa w art. 19 ust. 1 Ustawy o kinematografii, mogą zostać uregulowane w umowie/umowach zawieranych pomiędzy dystrybutorem a podmiotem prowadzącym kino.

Cytowane powyżej poglądy Sądu Okręgowego zostały również w pełni podzielone przez Sąd II instancji, który rozpoznawał sprawę w wyniku złożonej przez podmiot prowadzący kino apelacji. W uzasadnieniu prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie⁷ wskazano ponadto m.in., że „sformułowanie, iż podmiot prowadzący kino obowiązany jest dokonać wpłaty na rzecz PISF „w wysokości 1,5% przychodu uzyskanego z tytułu wyświetlania filmów i reklam w kinie przed podziałem z podmiotem prowadzącym dystrybucję” ma li tylko znaczenie dla ustalenia wysokości wpłaty, która winna być dokonana na rzecz PISF. Nie przesądza natomiast o tym, iż dystrybutor filmu winien w tej opłacie partycypować. Nawet jeśli w trakcie prac

⁷ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie, I Wydział Cywilny, z dnia 26 maja 2010 r., sygn. akt I ACa 56/10, niepubl.

nad ustawą rozważana była zasadność obciążenia opłatą na rzecz PISF nie tylko podmiotów prowadzących kina, lecz również dystrybutorów filmów, to w żadnej mierze treść art. 19 ust. 1 Ustawy o kinematografii nie odzwierciedla, by taki był ostateczny zamiar ustawodawcy”.

IV. WNIOSKI

Na wstępie wskazać trzeba, że Autor niniejszego artykułu w pełni podziela stanowisko obu wskazanych wyżej sądów rozpoznających spór zawisły wokół wykładni przepisu art. 19 ust. 1 Ustawy o kinematografii. Po pierwsze należy bowiem zauważyć, że Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu przywołanego powyżej wyroku z dnia 19 października 2006 r.⁸ stwierdził, że „regulacja zawarta w art. 19 Ustawy o kinematografii jest precyzyjna i nie pozostawia wątpliwości ani co do wysokości wpłaty, ani co do kręgu podmiotów nią obciążonych”. Podobnie stwierdził również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 31 sierpnia 2007 r.⁹, zgodnie z którym „regulacja zawarta w art. 19 Ustawy o kinematografii zawiera określenie wszystkich wymaganych przepisami art. 217 Konstytucji podstawowych elementów daniny publicznej, jaką jest wpłata na rzecz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej, tj. przedmiot tej opłaty, podmioty zobowiązane do jej wnoszenia oraz jej stawkę, jednakową dla wszystkich zobowiązanych”. Tym samym stwierdzić trzeba, że zarówno w ocenie Trybunału Konstytucyjnego, jak i w ocenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wykładnia językowa przepisu art. 19 ust. 1 Ustawy o kinematografii nie powoduje jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych.

Po drugie wskazać trzeba, że z literalnego brzmienia przepisu art. 19 ust. 1 Ustawy o kinematografii (w szczególności ze słów „przed podziałem z podmiotem prowadzącym dystrybucję”) nie wynika kolejność rozliczeń między kinem, dystrybutorem oraz PISF, a jedynie

⁸ Por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 października 2006 r., sygn. K 12/06.

⁹ Por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 31 sierpnia 2007 r., sygn. III SA/Wa 986/07.

sposób obliczenia wysokości wpłaty na rzecz Instytutu. Inaczej mówiąc, przedmiotowy przepis wskazuje jedynie podstawę naliczenia wysokości wpłaty na rzecz PISF, którą stanowi cały przychód netto, jaki uzyskał podmiot prowadzący kino z tytułu wyświetlania filmów i reklam w kinie. Powyższe potwierdza zresztą oficjalne stanowisko PISF w tej sprawie z dnia 2 lutego 2006 r. oraz przywołany już wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 1 sierpnia 2007 r.

Po trzecie stwierdzić trzeba, że skoro wykładnia językowa przepisu art. 19 ust. 1 Ustawy o kinematografii nie nasuwa wątpliwości (co potwierdził przywołany powyżej wyrok Trybunału Konstytucyjnego), to – uwzględniając reguły prawoznawstwa – niedopuszczalnym byłoby dokonywanie wykładni systemowej czy celowościowej analizowanego przepisu.

Po czwarte, nawet gdyby uznać możliwość dokonania wykładni celowościowej przepisu art. 19 ust. 1 Ustawy o kinematografii, to równocześnie stwierdzić trzeba będzie, że intencja ustawodawcy dotycząca obciążenia wpłatami na rzecz Instytutu również dystrybutorów została wyrażona w art. 19 ust. 2 Ustawy o kinematografii, zgodnie z którym „Podmiot prowadzący dystrybucję dokonuje wpłaty na rzecz Instytutu w wysokości 1,5% przychodu uzyskanego z tytułu wyświetlania filmów i reklam w kinie, przed podziałem z podmiotem prowadzącym dystrybucję”. Tym samym dystrybutorzy również zostali obciążeni opłatą na rzecz PISF, tyle że z innego tytułu i na innej podstawie prawnej niż podmioty prowadzące kina. Co więcej, raz jeszcze przywołać w tym miejscu trzeba fragment cytowanego powyżej uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie, zgodnie z którym „Jeżeli ustawodawca, w państwie prawa, nakłada na jakikolwiek podmiot funkcjonujący w obrocie (prawnym, gospodarczym) jakikolwiek obowiązek to winien to w przepisie wyraźnie określić. W omawianym przepisie taki obowiązek nałożony został na podmiot prowadzący kino (...)”. Inaczej mówiąc, w demokratycznym państwie prawa nie jest dopuszczalne, aby na podstawie wadliwie odczytywanej intencji ustawodawcy (która została *de facto* zrealizowana w następnym, względem analizowanego, przepisie Ustawy o kinematografii) nakła-

dać obowiązek para podatkowy na jakikolwiek podmiot nie wskazany wprost w przepisie prawa jako podmiot zobowiązany do ponoszenia tegoż obowiązku.

Po piąte wskazać trzeba, że użyte w przepisie art. 19 ust. 1 Ustawy o kinematografii pojęcie „przychodu” jest pojęciem przychodu w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych¹⁰. Tym samym użyty w analizowanym przepisie zwrot „przed podziałem z podmiotem prowadzącym dystrybucję” oznacza, że „podstawą obliczenia wpłaty jest cały przychód netto (bez podatku VAT) pochodzący z wyświetlania filmów i reklam w kinie, uzyskany przez podmiot prowadzący kino”¹¹.

Po szóste wreszcie wskazać trzeba, że wynikające z art. 19 ust. 1 Ustawy o kinematografii obciążenie wyłącznie podmiotów prowadzących kino tak obowiązkiem dokonania fizycznej wpłaty, o której mowa w tym przepisie, jak też obowiązkiem jej całościowego sfinansowania nie wyłącza możliwości odmiennego uregulowania ostatecznej z tych kwestii w drodze umowy pomiędzy podmiotem prowadzącym kino a dystrybutorem. Możliwość ta wynika z tzw. zasady swobody umów (art. 353¹ kodeksu cywilnego¹²), jako że takiemu odmiennemu uregulowaniu kwestii finansowania wpłaty na rzecz PISF nie sprzeciwia się ani ustawa, ani natura stosunku ani zasady współzycia społecznego. Co więcej możliwość ta została również potwierdzona zarówno w oficjalnym stanowisku Instytutu, jak też w omówionych powyżej wyrokach warszawskich sądów. W konsekwencji podmiot prowadzący kino oraz dystrybutor uprawnieni są do uzgodnienia (czy to w umowie ramowej, czy to w poszczególnych umowach dystrybucyjnych) wspólnego finansowania wpłaty, o której mowa w art. 19 ust. 1 Ustawy o kinematografii, przy czym pożądanym będzie w tej sytuacji precyzyjne wskazanie w takiej umowie: (i) wielkości, w jakiej każda ze stron ma uczestni-

¹⁰ Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. Nr 21, poz. 86 ze zm.).

¹¹ Por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 31 sierpnia 2007 r., sygn. III SA/Wa 986/07.

¹² Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 16, poz. 93 ze zm.).

czyć w przedmiotowej wpłacie, (ii) sposobu, terminu i podmiotu odpowiedzialnego za wyliczenie wysokości poszczególnych wpłat każdej ze stron oraz formy/trybu przekazania tego wyliczenia drugiej stronie wraz z zapewnieniem możliwości weryfikacji prawidłowości dokonanego wyliczenia, (iii) sposobu i terminu przekazywania podmiotowi prowadzącemu kino części wpłaty przypadającej zgodnie z umową na dystrybutora (jako że podmiotem ustawowo zobowiązanym do fizycznego dokonywania wpłat, o których mowa w art. 19 ust. 1 Ustawy o kinematografii, jest podmiot prowadzący kino) oraz ewentualnie (iv) wskazanie wysokości odsetek umownych za opóźnienie w przekazaniu kwoty wpłaty przypadającej na dystrybutora. Oczywiście jest przy tym, że świadczenie dystrybutora wynikające z tego typu umowy jest świadczeniem pieniężnym, a zatem nie będzie możliwe zastrzeżenie w tejże umowie kary umownej na wypadek niewykonania lub nie należytego wykonania zobowiązania przez dystrybutora (*vide*: art. 483 §1 kodeksu cywilnego). Niemniej jednak podkreślić trzeba, że w przypadku braku dokonania między podmiotem prowadzącym kino a dystrybutorem uzgodnień w zakresie partycypowania dystrybutora w finansowaniu wpłaty na rzecz PISF, o której mowa w art. 19 ust. 1 Ustawy o kinematografii, podmiot prowadzący kino zobowiązany będzie finansować całość tej opłaty samodzielnie, a co więcej nie będzie w żaden sposób uprawniony do jakiegokolwiek pomniejszania wynikającego z umowy z dystrybutorem wynagrodzenia dystrybutora.

COMMENTS TO THE INTERPRETATION OF ART. 19
CLAUSE 1 OF THE CINEMATOGRAPHY ACT

Summary

The text describes a dispute between entities conducting cinemas and film distributors regarding the interpretation of art. 19 clause 1 of the Cinematography Act. The dispute concerned the question whether under the aforementioned provision film distributors are obliged to participate in financing the fee towards Polish Film Art Institute. Analysis of this issue is

based on the Warsaw District Court and Appeal Court judgments issued in 2008 and 2009. Analysis also takes into consideration the stenographic records of the parliamentary committee working under the Cinematography Act and interpretation of art. 19 clause 1 of the Cinematography Act made by Polish Film Art Institute itself. In conclusion the author states that according to art. 19 clause 1 of the Cinematography Act the only entities obliged to finance and pay the fee towards Polish Film Art Institute are entities conducting cinemas. Possible changes in this scope may be made only under the appropriate provisions of civil law agreements between such entity and film distributor.